

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Oslov**, se sídlem Oslov 86, zastoupené JUDr. Václavem Kalinou, advokátem se sídlem Heydukova 101/2, Písek, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2009, č. j. KUJCK 8327/2009 OZZL/Bř-RO18, ve věci uznání společenstevní honitby, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Honební společenstvo Vlastec – Červený Újezd**, se sídlem Orlík nad Vltavou 113, zastoupené Mgr. Kateřinou Špoulovou, advokátkou se sídlem Haštalská 27, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 10. 2009, č. j. 10 Ca 76/2009 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II. Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2 880 Kč k rukám jeho právního zástupce JUDr. Václava Kaliny, advokáta se sídlem Heydukova 101/2, Písek, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Osobou zúčastněnou na řízení (dále jen „stěžovatel“ nebo též „Honební společenstvo Vlastec – Červený Újezd“) byl kasační stížností napaden v záhlaví označený pravomocný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2009, č. j. KUJCK 8327/2009 OZZL/Bř-RO18, a věc vrácena zpět k dalšímu řízení; tímto rozhodnutím bylo na základě odvolání žalobce (dále též „Honební společenstvo Oslov“) v části změněno a v části potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Písek, odboru životního prostředí a VLHZ (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 9. 1. 2009, č. j. MUPI/2008/34973/Ad, kterým byla stěžovateli jako držiteli honebních pozemků uznána společenstevní honitba s názvem „Schwarzenberská honitba Orlík IV.“ o celkové výměře 516 ha.

Zmíněná změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom spočívala pouze v dílčích korekcích jeho výrokové části; konkrétně se jednalo o to, že z nadpisu rozhodnutí se vypouští slova „veřejná vyhláška“, do výroku III. se za poslední větu doplňuje věta: *„Důvodem k přičlenění honebních pozemků ve vlastnictví LČR, s. p., ve vlastnictví obce Oslov a ve vlastnictví paní A. L. a pana J. L. k honitbě Schwarzenberská honitba Orlík IV. je respektování obecných zásad tvorby honiteb dle ust. § 17 zákona o myslivosti“*, z výroku VIII. se vypouští věta: *„Proti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání se dle § 85 odst. 4 správního řádu nelze odvolat“*, za výrok VIII. se doplňuje nový odstavec tohoto textu: *„Účastníci správního řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu: Honební společenstvo Vlastec – Červený Újezd, Orlík n. Vltavou 113, 398 07 Orlík n. Vltavou, Lesy ČR, s. p., Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové, Obec Oslov, 398 35 Oslov, paní A. L., T. 39, O., pan J. L., T. 39, O.“*. Ve zbývajících částech bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno.

Napadeným rozsudkem krajský soud shledal žalobu podanou proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného důvodnou s tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem pro vady řízení a nepřezkoumatelnost, a proto bylo postupem podle § 78 odst. 1 ve vztahu k § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno a věc vrácena zpět k dalšímu řízení.

Žalobce vytýkal žalovanému i správnímu orgánu I. stupně, že se nevypořádali s jeho námitkami, dle kterých pan J. N. vnesl vybrané pozemky do honitby žalobce, tj. Honebního společenstva Oslov, ze kterého nevystoupil a tudíž tyto pozemky nemohou být zahrnuty do Schwarzenberské honitby Orlík IV., neboť se nejednalo o pozemky volné.

Tento žalobní bod uznal krajský soud jako důvodný, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně se dle jeho názoru s obsahem uvedené námítky nevypořádalo a v rozporu s písemnostmi založenými ve správním spise je v něm naopak dovozováno, že J. N. se rozhodl vstoupit s předmětnými pozemky do

Honebního společenstva Vlastec – Červený Újezd, tj. stěžovatele, a vytvořit spolu s dalšími členy jmenovanou honitbu. Obdobně se pak s uvedenými námitkami nevypořádalo ani žalobou napadené rozhodnutí, přestože je žalobce vznesl i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Argumentace správního orgánu I. stupně byla v rozporu s podklady, které jsou založeny ve spise, konkrétně se souhlasem J. N. ve smyslu § 19 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), s členstvím v Honebním společenstvu Oslov a vkladem předmětných pozemků, jež potvrdil svým podpisem dne 25. 2. 2002. Žalovaný jako odvolací orgán tyto vady neodstranil, neboť tento postup hodnotil jako správný a rovněž nevysvětlil, z jakých důvodů se s odvolacími námitkami žalobce nezabýval nebo z jakých důvodů je považuje za nedůvodné.

V dalším řízení podle krajského soudu bude zapotřebí, aby se žalovaný znovu zabýval námitkou žalobce týkající se vkladu pozemků J. N. do honitby žalobce – Honebního společenstva Oslov, do kterého vstoupil a je jeho členem. Současně krajský soud naznačil, že: *„při novém posuzování této námítky je zapotřebí vycházet z ustanovení § 69 zákona č. 449/2001 Sb., kdy bylo povinností honebních společenstev podat do 31. 12. 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem. Z písemností založených ve spise je zřejmé, že při uvádění honitby Honebního společenství Oslov do souladu se zákonem byla orgánu státní správy předložena písemnost označená jako souhlas vlastníka honebních pozemků k členství v honebním společenstvu, když se jednalo o J. N. a níže uvedené parcely, mezi kterými jsou uvedeny parcely, které jsou sporné právě v předmětném řízení o uznání honitby Orlík IV. J. N. podepsal ve smyslu § 19 zákona č. 449/2001 Sb. souhlas se svým členstvím v Honebním společenstvu Oslov. Dále je zapotřebí při posuzování žalobcem namítané skutečnosti ohledně vstupu J. N. do honebního společenství Oslov ke dni 25. 10. 2002 vzít v úvahu i ustanovení § 26 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., kdy člen honebního společenstva může ukončit své členství na základě písemného oznámení a členství pak zaniká posledním dnem kalendářního roku, ve kterém bylo oznámení učiněno. Pokud J. N. v říjnu 2002 projevil svou vůli, že se stává členem honebního společenstva Oslov, je zapotřebí v intencích tohoto ustanovení posoudit žalobcem namítanou skutečnost, že předmětné pozemky se nemohly stát součástí nově vznikající honitby a nejednalo se o pozemky volné, neboť k 31. 12. 2002 byla ve smyslu § 69 zákona o myslivosti honitba HS Oslov pravomocně uznána jako v souladu s citovaným zákonem“.*

Dále žalobce poukázal na nesprávný postup žalovaného i v hodnocení jeho odvolací námítky ohledně zahrnutí vodní plochy přehrady do nově vznikající Schwarzenberské honitby Orlík IV. ve výměře 55 ha, neboť se jedná o vodní plochu a bez této plochy by zmíněná honitba nedosáhla potřebné výměry – celkem 516 ha. Žalobce přitom připomněl i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 10 Ca 56/2007, v němž byl vysloven právní názor, že přehrada a nádrž jako vodní dílo jsou stavbou a z tohoto důvodu je vyloučené, aby se podle § 2 písm. e) zákona o myslivosti jednalo o honební

pozemek, neboť pozemek zastavěný vodním dílem představuje pozemek nehonební a tudíž vodní plochu tohoto vodního díla nelze zahrnout do honebních pozemků.

Rovněž tento žalobní bod považoval krajský soud za důvodný a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 As 69/2007 - 86, kterým byla kasační stížnost proti výše citovanému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích zamítnuta. Krajský soud uvedl, že Nejvyšší správní soud potvrdil jeho názor, že přehrada jako stavba a vodní plocha jako celek představuje pozemek zastavěný a tudíž nehonební. Rovněž v katastru nemovitostí jsou tyto pozemky evidovány jako stavební – pozemky zastavěné. Krajský soud proto uzavřel, že není správný názor žalovaného odvolacího orgánu, dle kterého v dané věci může být část přehrady zahrnující jeden břeh a vodní plochu součástí honitby, neboť z citované judikatury je zřejmé, že v konkrétní věci přehrada Orlík představuje překážku ve smyslu zákona o myslivosti, jehož požadavkům tedy postup zvolený v případě tvorby Schwarzenberské honitby Orlík IV. neodpovídá.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. z důvodu nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení. Nezákonnost stěžovatel spatřuje jednak v nesprávném právním posouzení nároku na začlenění pozemků ve vlastnictví Jiřího Neumanna do honitby žalobce a v nesprávném posouzení pojmu přehrada a jeho aplikaci v rozporu se zákonem o myslivosti. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje jak v nesrozumitelném, tak i v nedostatečném odůvodnění právních závěrů přijatých krajským soudem v posuzované věci.

Podle stěžovatele krajský soud v napadeném rozsudku dochází k závěru, že v řízení o uznání honitby s názvem Schwarzenberská honitba Orlík IV. se žalovaný ani správní orgán I. stupně nevypořádali s námitkami žalobce, jež se týkaly jím tvrzeného protiprávního začlenění pozemků J. N. do výše jmenované honitby; podle žalobce tyto pozemky byly se souhlasem J. N. začleněny do jeho honitby, tudíž nemohly být jako volné pozemky začleněny do honitby stěžovatele. Zároveň dle stěžovatele sám krajský soud dochází k závěru, že předmětná námitka žalobce byla důvodná a předmětné pozemky neměly být začleněny do nově uznané honitby stěžovatele (Schwarzenberská honitba Orlík IV.), pokud tou dobou již byly součástí honitby v držení žalobce (honitba Zvíkov).

Tento závěr krajského soudu považuje stěžovatel za nesprávný a poukazuje na to, že honitba žalobce byla uvedena do souladu se zákonem o myslivosti v hranicích, které nezahrnovaly sporné pozemky J. N. a které byly pro rozhodující správní orgány platné a závazné. Současně připomíná, že předmětné pozemky J. N. byly ke dni vyhotovení jeho souhlasu, tedy ke dni 25. 10. 2002, již začleněny do jiné v té době existující honitby a za takového stavu nelze učinit platný úkon ve smyslu

jejich dispozice do jiné honitby. Předmětné pozemky totiž byly od roku 1993 součástí vlastní honitby s názvem Schwarzenberská honitba Orlík, jež zanikla až poté, co bylo rozhodnuto o neuvedení této honitby do souladu se zákonem o myslivosti, a to ve smyslu § 69 zákona o myslivosti ke dni 31. 3. 2003. Teprve poté se podle stěžovatele předmětné pozemky staly pozemky volnými pro účely tvorby honiteb a J. N. se jako jejich vlastník rozhodl s nimi vstoupit do nově vytvořeného Honebního společenstva Vlastec – Červený Újezd a vytvořit spolu s dalšími členy tohoto honebního společenstva společenstevní honitbu Schwarzenberská honitba Orlík IV. ve smyslu § 18 odst. 2 a 3 zákona o myslivosti. Jako zásadně chybný označil stěžovatel rovněž názor krajského soudu, že by snad písemný souhlas J. N. s jeho členstvím v Honebním společenstvu Oslov mohl být považován za písemné oznámení o ukončení členství stěžovatele ve smyslu § 26 odst. 3 zákona o myslivosti. Není možné, aby souhlas s členstvím v jiném honebním společenstvu jakkoliv nahradil písemné oznámení o ukončení členství ve smyslu výše citovaného zákona o myslivosti; takový projev vůle by musel být nepochybný, musel by směřovat vůči honebnímu společenstvu, v němž má být členství ukončeno. Držitel Schwarzenberské honitby Orlík IV. se však o takové skutečnosti nedozvěděl a nebyla mu ani nikdy písemně panem J. N. oznámena.

Na základě výše uvedeného je stěžovatel toho názoru, že ze strany krajského soudu došlo k naprostému nepochopení posuzované situace, stejně jako k nepochopení na danou věc dopadajících zákonných ustanovení, v důsledku čehož krajský soud dospěl k nesprávnému a nesrozumitelnému rozhodnutí.

Ve zbytku kasační stížnosti se stěžovatel zabýval výhradně otázkou právního posouzení pojmu přehrada a jeho aplikací ve smyslu zákona o myslivosti. Nejprve poukázal na to, že krajský soud bez jakéhokoliv zdůvodnění svého rozhodnutí pouze odkazuje na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 69/2007, která se týká zcela jinak formované honitby a navíc tuto argumentaci krajský soud interpretuje zásadně nesprávně, pokud konstatuje, že Nejvyšší správní soud potvrdil jeho dřívější názor, dle kterého přehrada jako stavba a vodní plocha představuje jako celek pozemek zastavěný a tudíž nehonební, ačkoliv takový kategorický závěr v písemném vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu není uveden. Naopak sám Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku uvádí, že samotná vodní plocha jako taková patří s ohledem na znění ustanovení § 2 písm. f) zákona o myslivosti mezi honební pozemky. Přesto krajský soud v závěru napadeného rozsudku s odkazem na výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu pouze konstatuje, že zahrnutí vodní plochy nádrže do Schwarzenberské honitby Orlík IV. neodpovídá požadavkům zákona o myslivosti.

Podle stěžovatele přitom zahrnutí vodní plochy přehrady do výměry honitby možné je a v této souvislosti poukazuje na to, že vlastní funkce pozemku tvořit honitbu je stanovena v § 2 písm. f) ve spojení s písm. e) zákona o myslivosti, kde jsou vymezeny nehonební pozemky. Vodní plocha podle předpisů katastrálních (tj.

pozemek, na němž je rybník, vodní tok, vodní nádrž, močál mokřad nebo bažina) ve výčtu nehonebních pozemků v § 2 písm. e) zákona o myslivosti uvedena není. Proto i z hlediska tohoto ustanovení je nehonebním pozemkem jen ta část přehrady (její konstrukce ze železa a betonu, včetně např. sypané hráze), kterou lze podřadit pod pojem pozemek zastavěný, tak jako jej toto ustanovení upravuje. Vodní plochu tak zákon o myslivosti považuje za pozemek honební ve smyslu písm. f) cit. ustanovení zákona o myslivosti. Není tedy nesprávný postup, podle kterého je vodní plocha zahrnuta do výměry honitby, a to ať jako celý pozemek nebo jeho část. O tom, že v praxi převládá právě tento názor, jenž odpovídá logice a úmyslu zákonodárce, dle stěžovatele svědčí i existence celé řady honiteb, které zahrnují vodní plochu, a to včetně vodní plochy přehrad. V této souvislosti stěžovatel odkázal na webové stránky Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů (www.uhul.cz), kde je uveden mapový přehled uznaných honiteb v České republice, z něhož vyplývá, že k 31. 3. 2009 je evidována celá řada honiteb, které přechází přes vodní toky, včetně přehrad.

Ve vztahu k navržené Schwarzenberské honitbě Orlík IV. pak stěžovatel doplnil, že honební pozemky na jednom břehu přehrady a pozemky přehrady mezi oběma jejími břehy nepředstavují jejich nesouvislost a ani překážku pohybu zvěře. Současně poukázal na vyjádření Ministerstva zemědělství ze dne 21. 12. 2009, č. j. 39201/2009 - 16000, které jako ústřední orgán státní správy myslivosti k dotazu stěžovatele odpovědělo, že vody vzduté přehradní hrází je třeba považovat z pohledu stávající judikatury za pozemky vytvářející překážku pohybu zvěře a způsobující tudíž nesouvislost pozemků ležících po jejich stranách; není však žádný důvod, proč vykládat zákon o myslivosti tak, že tyto pozemky jsou rovněž pozemky nehonebními.

Závěrem stěžovatel poukázal na charakter pozemků, na nichž je voda a na jejich členění podle zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, s tím, že pro evidování pozemku se stavbou přehrady, hráze, vodní nádrže, jezu a zdrže nemá tento zákon ani jeho prováděcí vyhláška možnost evidence jako pozemku zastavěného.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je stěžovatel toho názoru, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu je nezákonný pro nesprávné posouzení výše uvedených právních otázek a pro nesrozumitelné a nedostatečné odůvodnění. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Honební společenstvo Oslov, tj. žalobce, nyní v pozici osoby zúčastněné na řízení, se k předložené kasační stížnosti vyjádřilo tak, že krajský soud v napadeném rozsudku postupoval naprosto správně, neboť příslušné správní orgány při rozhodování o uznání Schwarzenberské honitby Orlík IV. postupovaly nesprávně a dopustily se takových chyb, které vylučovaly uznání této honitby.

Je nepochybné, že rozhodnutí žalovaného je nutno posuzovat ze dvou hledisek, což také krajský soud učinil. Zprvce posuzoval, zda vodní plocha Orlické přehrady je honebním pozemkem či nikoliv a dospěl ke shodnému závěru jako Nejvyšší správní soud v rozhodnutí pod sp. zn. 9 As 69/2007, že přehrada, včetně hladiny vzduté vody, přerušuje souvislost honebních pozemků a z toho nepochybně lze dovodit, že nádrž vodního díla je jako sama celá přehrada, včetně vzduté vody vodním dílem a je tudíž pozemkem nehonebním. Dále dle názoru Honebního společenstva Oslov nelze přehlédnout ani skutečnost, že břehy, které přiléhají k levému břehu vodního díla zcela vylučují vykonávání mysliveckého práva vzhledem k charakteru a strmosti těchto pozemků. Druhá část, které se týká rozsudek krajského soudu, je otázka vypořádání námitek Honebního společenstva Oslov ohledně pozemků Jiřího Neumanna, ke kterým rozhodující správní orgány nepřihlédly a tyto pozemky, které jsou ve vlastnictví jmenovaného a které byly vneseny do Honebního společenstva Oslov, zahrnuly do honitby Honebního společenstva Vlastec – Červený Újezd. Zákon však zcela vylučuje, aby tytéž pozemky byly vloženy do dvou honebních společenstev. V rozhodnutí žalovaného se argumentuje tím, že tyto pozemky byly volné, avšak dle žalobce tato skutečnost není pravdivá. Tyto pozemky volné nebyly a v minulé době byly pouze předmětem dohody o směně, podle které pozemky ve vlastnictví K. S. obklopené honebními pozemky žalobce bude využívat žalobce s tím, že oproti tomu budou k výkonu práva myslivosti přenechány pozemky, které byly ve vlastnictví J. N.; ten však do honitby stěžovatele předmětné pozemky nikdy nevnesl. Krajský soud tedy správně rozhodl o tom, že tyto pozemky J. N. byly vneseny do Honebního společenstva Oslov a skutečnost, že na nich hospodařil někdo jiný, není důvodem k tomu, aby byly Honebnímu společenstvu Oslov odebírány. Honební společenstvo Oslov také po celou dobu za všechny pozemky J. N. tomuto platilo nájem a jmenovaný se také cítil členem uvedeného honebního společenstva. Za těchto okolností považuje žalobce kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k následujícím závěrům.

V návaznosti na stížní námítky se Nejvyšší správní soud přednostně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je totiž vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho

přezkumu kasačním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí není možno věcně přezkoumat. Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce.

Jedná se prakticky o takové situace, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody (ratio decidendi) anebo by tyto důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení. Nic takového však Nejvyšší správní soud v projednávané věci nezjistil. Naopak z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně seznatelné, které otázky krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozsudku vyslovil, je zřetelná. Závěry, ke kterým krajský soud dospěl, vycházejí z rekapitulovaného skutkového stavu a mají oporu ve spisovém materiálu. Napadený rozsudek proto považuje kasační soud za přezkoumatelný. Se závěry, o které krajský soud opřel výrok napadeného rozsudku, ostatně stěžovatel v kasační stížnosti sám dostatečně podrobně polemizuje, což by v případě jeho nepřezkoumatelnosti nebylo možné.

Lze tedy shrnout, že postup krajského soudu byl v tomto ohledu v souladu se zákonem a námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud nevyhověl, neboť žádné takové vady, které by nepřezkoumatelnost mohly způsobit, neshledal.

Poté Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkum napadeného rozsudku krajského soudu z hlediska důvodů, které vedly ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu a které stěžovatel napadá; těmito důvody jsou: 1) nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ve vztahu k žalobcem uplatněné námitce směřující proti zahrnutí předmětných pozemků J. N. do nově uznané Schwarzenberské honitby Orlík IV. a 2) nesprávný postup žalovaného, který do uvedené honitby zahrnul rovněž vodní plochu Orlické přehrady.

Podstatou projednávané věci je tedy otázka, zda výše uvedené zrušovací důvody rozsudku krajského soudu mohou obstát a v tomto směru Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě prvního ze zrušujících důvodů tomu tak je.

Z předloženého správního spisu vyplývá, že dne 27. 11. 2008 byl správnímu orgánu I. stupně doručen návrh stěžovatele na uznání společenstevní honitby s názvem „Schwarzenberská honitba Orlík IV.“ s tím, že je tvořena z pozemků, které dříve tvořily vlastní honitbu s názvem „Schwarzenberská honitba Orlík“, jež zanikla poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o jejím neuvedení do souladu se zákonem o myslivosti pro přímý rozpor s ustanovením § 17 odst. 5 a § 2 písm. g), tj. pro nesplnění podmínky souvislosti pro některé pozemky do této honitby

začleněné, jenž tvoří překážku v pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím. Rozhodnutí Městského úřadu ze dne 22. 11. 2006, č. j. ŽP/MUPI/2006/17069/Ad, o neuvedení Schwarzenberské honitby Orlík do souladu se zákonem o myslivosti pak bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 26. 2. 2007, č. j. KUJCK 1854/2007 OZZL/Bř-RO5, proti němuž byla podána žaloba, která byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 5. 2007, č. j. 10 Ca 56/2007 - 50, a zamítnuta byla rovněž kasační stížnost podaná proti citovanému rozsudku, a to opakovaně výše zmiňovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 As 69/2007 - 86, publikovaným pod č. 1737/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz; k závěrům tohoto rozsudku viz dále v části věnované druhému ze zrušujících důvodů uvedených sub 2).

Na základě podaného návrhu bylo zahájeno správní řízení ve věci uznání společenstevní honitby pod názvem Schwarzenberská honitba Orlík IV. a nařízeno ústní jednání, které se uskutečnilo dne 17. 12. 2008. Během tohoto jednání žalobce prostřednictvím svého zástupce uplatnil námitku vůči uznání uvedené honitby s tím, že nesouhlasí se započítáním některých pozemků J. N. ve výměře 50,98 ha do této honitby, neboť tyto pozemky vnesl jmenovaný do honitby žalobce. Tuto námitku pak doplnil písemným podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně následujícího dne 18. 12. 2008, kterým současně požádal, aby předmětné pozemky J. N. byly přiřčeny do honitby Honebního společenstva Oslov; k tomu je ve správním spise založena podepsaná písemnost ze dne 25. 10. 2002, označená jako „souhlas vlastníka honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu [podle § 19 odst. 5 písm. c) zákona č. 449/2001]“ a obsahující mimo jiné i výčet předmětných pozemků ve vlastnictví Jiřího Neumanna.

Správní orgán I. stupně i přes tento nesouhlas žalobce podložený výše uvedenou písemností rozhodl o uznání Schwarzenberská honitba Orlík IV., přičemž v odůvodnění k dané námitce konstatoval, že honební pozemky Jiřího Neumanna v uvedené výměře zahrnuté do této nově uznané honitby, byly od roku 1993 součástí dnes již zaniklé Schwarzenberské honitby Orlík, a to v původních hranicích, jejichž průběh se stávajícími hranicemi uznané honitby Zvíkov – honitba žalobce – se ani tímto rozhodnutím nezměnil. J. N. se proto jako vlastník těchto volných pozemků svobodně rozhodl s nimi vstoupit do tvořícího se Honebního společenstva Vlastec – Červený Újezd a vytvořit spolu s dalšími členy tohoto honebního společenstva společenstevní honitbu (§ 18 odst. 2 a 3 zákona o myslivosti). Současně správní orgán I. stupně poznamenal, že šetřením bylo zjištěno, že uvedené pozemky v dané výměře nebyly ani při uvádění honiteb do souladu se zákonem o myslivosti v roce 2003 začleněny do uznané honitby Zvíkov a že: „*dodatek k rozhodnutí o uznání stávající společenstevní honitby Zvíkov ze dne 31. 3. 2003 pod č. j. Mysl/ k č.j.3505/02/2003 – Ad nabytí právní moci dne 26. 4. 2003*“.

Žalobce v odvolání mimo jiné namítal, že po zániku Schwarzenberské honitby Orlík měly být upraveny hranice tak, že předmětné pozemky Jiřího Neumanna, které byly na základě jeho souhlasu vneseny do Honebního společenstva Oslov, měly být orgánem státní správy přiřčeny z moci úřední do honitby Honebního společenstva Oslov, tj. žalobce. Orgán státní správy zůstal nečinný, přestože byl k tomu vyzván přípisem ze dne 1. 10. 2008, a naopak tyto pozemky bez právního důvodu započítal do honitby, která byla tímto odvoláním napadena. J. N. z Honebního společenstva Oslov nevystoupil, takže tyto pozemky jsou nadále v soupisu pozemků patřících do tohoto honebního společenstva. V žádném případě nemůže nově vznikající společenstevní honitba tyto pozemky započítat do své výměry a o tyto pozemky snižovat stav pozemků vedených Honebním společenstvem Oslov.

Žalovaný, jako odvolací orgán, k tomu v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že předmětné pozemky J. N. byly od roku 1993 součástí vlastní honitby s názvem Schwarzenberská honitba Orlík a po jejím zániku se tyto pozemky staly pozemky volnými pro tvorbu honiteb. Současně poznamenal, že honitba v držení Honebního společenstva Oslov byla uvedena do souladu se zákonem o myslivosti v hranicích, které nezahrnují předmětné pozemky J. Neumanna a změna honitby, jež je v držení Honebního společenstva Oslov, je možná pouze v režimu ustanovení § 31 zákona o myslivosti. Honební společenstvo nemůže nárokovat pozemky vně hranic honitby tak, jak byly stanoveny při uvedení honiteb do souladu se zákonem o myslivosti v roce 2003; tyto hranice jsou platné a závazné a státní orgán správy myslivosti z nich při změnách honiteb nebo při uznávání honiteb nových vychází.

Ze shora provedené nutné rekapitulace je podle názoru Nejvyššího správního soudu patrné, že správní orgán I. stupně i žalovaný odvolací orgán se k námitce žalobce vyjádřily. Nedůvodnost této námítky pak opřely o nutnost vycházet při začleňování pozemků do určité honitby z platného právního stavu, podle kterého předmětné pozemky J. N. nebyly v rozhodné době zahrnuty do honitby žalobce a bylo tedy možné je jako volné pozemky zahrnout do nově vzniklé honitby - Schwarzenberská honitba Orlík IV., historicky navazující na část původní Schwarzenberské honitby Orlík, která zanikla rozhodnutím správních orgánů v roce 2007.

Jak však správně uvedl krajský soud, pro tuto argumentaci rozhodujících správních orgánů nejsou ve spisovém materiálu založeny žádné důkazy a ani z rozhodnutí není zcela zřejmé, na základě jakých důkazů správní orgány svoji argumentaci založily. S ohledem na obsah jejich rozhodnutí by sice teoreticky bylo možné dovozovat, že se jedná zejména o pravomocné rozhodnutí ohledně uvedení honitby Honebního společenstva Oslov do souladu se zákonem, včetně přesného zakreslu hranic této honitby a uvedení všech jejich honebních pozemků tak, aby bylo skutečně jasné, že pozemky J. N., které jsou sporné, v ní zahrnuty nejsou, avšak opora pro takový závěr ve spisu chybí. Správní spis v tomto směru obsahuje

toliko souhlas J. N. ze dne 25. 10. 2002 se jeho členstvím v honebním společenstvu Oslov a žádné další relevantní dokumenty.

Z tohoto pohledu tedy krajskému soudu nelze vytýkat, že rozhodnutí žalovaného zrušil pro vadu řízení, přestože se ve svém důsledku podle názoru Nejvyššího správního soudu nejednalo o vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], nýbrž o vadu řízení spočívající v tom, že učiněné závěry nemají oporu ve spisech [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. To však nic nemění na tom, že ve výsledku (co do výroku) je rozhodnutí krajského soudu správné, neboť došlo k takovým vadám řízení, pro které bylo žalobou napadené rozhodnutí nutno zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Skutkový stav, který vzal žalovaný, resp. správní orgán I. stupně za základ svého rozhodnutí, musí mít oporu ve spise. Je tedy naprosto nezbytné, aby správní spis obsahoval veškeré podklady, na jejichž základě bude možné učinit jednoznačný závěr, zda jsou sporné honební pozemky J. N. součástí honitby žalobce, Honebního společenstva Oslov, či nikoli a zda případně neměly být přičleněny k této honitbě tak, jako to žalobce namítal ve svém odvolání, kde odkazoval na svůj přípis ze dne 1. 10. 2008 adresovaný orgánu státní správy myslivosti. Pokud se totiž předmětné honební pozemky poté, kdy zanikla Schwarzenberská honitba Orlík, staly skutečně pozemky volnými, které tvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, platí, že orgán státní správy myslivosti tyto pozemky přičlení zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění (§ 30 odst. 1 zákona o myslivosti). Proto pokud orgán státní správy myslivosti tímto způsobem nepostupoval, je třeba s ohledem na námitku žalobce vysvětlit, z jakého důvodu se tak stalo a tuto skutečnost doložit. Stejně tak je třeba doložit v rozhodnutí správního orgánu uvedenou skutečnost, že se J. N. jako vlastník těchto volných pozemků svobodně rozhodl s nimi vstoupit do tvořícího se Honebního společenstva Vlastec – Červený Újezd a vytvořit spolu s dalšími členy honitbu, neboť ve spise je zahrnut pouze předchozí protichůdný projev vůle jmenovaného v podobě jeho souhlasu se vstupem do Honebního společenstva Oslov.

Ohledně námitek stěžovatele směřujících do věcného posouzení sporu a údajného nepochopení posuzované situace, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto nejsou a ani nemohou být důvodné, neboť věcné posouzení sporu nelze předjímat. Krajský soud se k vlastnímu posouzení věci vůbec nedostal, neboť závěry žalovaného ohledně sporných pozemků nemohl pro chybějící oporu ve spisu věcně přezkoumat. Jakékoli úvahy v tomto směru by tedy byly předčasné a ve svých důsledcích by nahrazovaly rozhodovací proces příslušných správních orgánů, což správním soudům nepřísluší.

Z hlediska dalšího řízení proto Nejvyšší správní soud pouze v obecné rovině odkazuje na dva důležité nálezy Ústavního soudu, a sice ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03, publikovaný pod č. 49/2007 Sb., a ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06, oba dostupné též z <http://nalus.usoud.cz>, které obsahují některá základní východiska projednávané problematiky projevující se mimo jiné i v potřebě kontinuity výkonu práva myslivosti v rámci původních honebních společenstev, jež vychází ze závěru, že podle zákona o myslivosti je honitba uznána (a pozemkově vymezena) správním rozhodnutím (§ 2 písm. i), § 18 odst. 1] jako celek, jenž je tvořen konkrétními souvislými honebními pozemky (§ 17 odst. 2, věta první). To mimo jiné znamená, že jako výchozí a do značné míry i určující pro další posouzení projednávané věci je rozhodné určit, do jaké honitby byly začleněny sporné pozemky J. N. předtím, než učinil své prohlášení ze dne 25. 2. 2002; bude přitom nutné zohlednit veškeré relevantní právní vztahy, včetně žalobcem zmíněné dohody o vzájemné výměně honebních pozemků, jejíž písemné vyhotovení je založeno ve správním spise.

K druhému z důvodů, pro které bylo krajským soudem napadené rozhodnutí zrušeno, tj. nesprávný postup žalovaného, který do uvedené honitby zahrnul rovněž vodní plochu Orlické přehrady, konstatuje Nejvyšší správní soud následující:

Krajský soud při posouzení této otázky vycházel z již výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 As 69/2007 - 86, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti jím vydanému rozsudku ze dne 30. 5. 2007, č. j. 10 Ca 56/2007 - 50, o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o neuvedení Schwarzenberské honitby Orlík do souladu se zákonem o myslivosti pro nesplnění podmínky souvislosti některých pozemků v této honitbě.

Předmětem posouzení tehdy projednávané věci byla jednak otázka, zda pod pojmem „přehrada“ z pohledu zákona o myslivosti lze rozumět výlučně stavbu přehradní hráze jakožto stavebně-technické dílo z betonu a železa, jak tvrdil stěžovatel, či zda tento pojem v sobě obsahuje jak stavbu hráze coby vodohospodářského díla, tak i vodní plochu, která v důsledku zmíněné stavby vznikla, a dále pak, zda takto vzniklá vodní plocha tvoří překážku v pohybu zvěře nebo je pro ni nebezpečím tak, jak to má na mysli ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že smyslem uvedeného ustanovení je ochrana v honitbě chované zvěře, aby se mohla volně pohybovat v prostoru celé honitby, aniž by byla vystavena nebezpečí při pokusu překonat eventuální překážku. Pokud zákon hovoří o přehradě jako o překážce v pohybu zvěře, jedná se o přehradu jako celek, včetně vodní nádrže. V daném případě přitom byla takovou překážkou shledána hladina přehradní nádrže Orlík, jež protínala tehdy posuzovanou Schwarzenberskou honitbu Orlík. Námitku, dle které se stavba hráze nachází mimo honitbu, proto Nejvyšší správní soud odmítl jako lichou, a konstatoval, že: *„není rozhodné, kde přesně se nachází hráz, když je*

zároveň zcela nesporné, že do honitby zasahuje ta část přehrady, kterou tvoří přehradní nádrž vytvořená vzdutím, resp. koryto řeky dlouhé desítky kilometrů dosahující v některých místech šíře až několik stovek metrů (dle znaleckého posudku, jenž byl předložen stěžovatelem jako důkaz a je součástí správního spisu, 200 až 400 metrů). Nejvyššímu správnímu soudu je z běžně dostupných veřejných informačních zdrojů známo, že vodní dílo Orlík představuje největší, nejvyšší a nejmohutnější přehradu v tzv. „vltavské kaskádě“ přehrad, a že cca 450 metrů dlouhá přehradní hráz zadržuje jezero, resp. vodní plochu, o celkové rozloze přibližně 2732 ha. S ohledem na vše výše uvedené kasační soud proto sdílí závěr krajského soudu, že hladina přehradní nádrže Orlík přerušuje souvislost honebních pozemků začleněných do Schwarzenberské honitby Orlík a představuje překážku v pohybu zvěře ve smyslu ustanovení § 17 odst. 5 zákona o myslivosti.“ Proto také soud kasační stížnost zamítl, i když v závěru na rozdíl od krajského soudu vyjádřil souhlas se stěžovatelem v tom, že samotná vodní plocha patří s ohledem na znění ustanovení § 2 písm. f) zákona o myslivosti mezi pozemky honební.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na konkrétní místní okolnosti souzené věci vyhodnotil vodní plochu Orlické přehrady jako nebezpečnou překážku pro pohyb zvěře, která přerušuje souvislost honebních pozemků začleněných do tehdy posuzované Schwarzenberské honitby Orlík.

Schwarzenberská honitba Orlík IV. je však formována jinak než původní Schwarzenberská honitba Orlík, kterou hladina Orlické přehradní nádrže protínala a rozdělovala tak její honební pozemky situované po obou březích. Honební pozemky Schwarzenberské honitby Orlík IV. jsou situovány pouze na levém břehu Orlické přehrady a skutečnost, že je mezi nimi zahrnuta i vodní plocha této přehrady, není v rozporu se zákonem o myslivosti.

Krajský soud proto pochybil, pokud s odkazem na výše citovaný rozsudek zdejšího soudu dospěl k závěru, že není správný názor žalovaného, dle kterého může být část přehrady zahrnující jeden břeh a vodní plochu součástí honitby.

Podstata práva myslivosti a jeho zákonné úpravy směřuje především k ochraně volně žijící zvěře jako součásti ekosystému, tj. ucelené části přírody, jejíž přirozenou složkou je i voda – vodní plochy. Pozemky, na nichž je voda (vodní nádrže, rybníky, vodní toky, mokřady či bažiny) jsou tedy neoddělitelnou součástí prostředí volně žijící zvěře a nelze je považovat za pozemky nehonební ve smyslu § 2 písm. e) zákona o myslivosti. Z hlediska tvorby honiteb se proto obecně jedná o pozemky použitelné, pokud nejsou v honitbě situovány jako překážka v pohybu zvěře, a žalovanému správnímu orgánu za výše uvedených okolností nelze vyčítat, že postupoval nesprávně, pokud do Schwarzenberské honitby Orlík IV. zahrnul rovněž vodní plochu Orlické přehrady.

Opačný výklad, zastávaný krajským soudem, by neodpovídal striktnímu vymezení nehonebních pozemků v § 2 písm. e) zákona o myslivosti, jimiž se rozumí: „*pozemky uvnitř hranice současně zastavěného území obce, jako náměstí, návsi, tržště, ulice, nádvoří, cesty, hřiště a parky, pokud nejde o zemědělské nebo lesní pozemky mimo toto území, dále pozemky zastavěné, sady, zahrady a školky řádně obrazené, oplocené pozemky sloužící k farmovému chovu zvířete, obvod dráhy, dálnice, silnice, letiště se zpevněnými plochami, hřbitovy a dále pozemky, které byly za nehonební prohlášeny rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti*“. Pojem přehrada ani vodní plochy jako takové zde totiž uvedeny nejsou a případné obecné zahrnutí vodní plochy přehrady mezi pozemky zastavěné a tudíž nehonební by neodpovídalo zákonnému vymezení ani naznačené funkci honebních pozemků v podobě poskytování přirozeného prostředí volně žijící zvěři. Z toho také vychází ustanovení § 2 písm. f) zákona o myslivosti, dle kterého se honebními pozemky rozumí: „*všechny pozemky v písmenu e) neuvedené*.“ To znamená, že i na základě uvedeného principu rozlišení honebních a nehonebních pozemků, které vyplývá z porovnání § 2 písm. f) a e) zákona o myslivosti, lze konstatovat, že vodní plocha přehrady je honebním pozemkem; ten pak s ohledem na konkrétní místní okolnosti může představovat překážku naplnění požadavku souvislosti honebních pozemků tvořících honitbu tak, jako tomu bylo v případě výše citované věci vedené pod sp. zn. 9 As 69/2007.

Ohledně tvrzení žalobce, že vodní plocha Orlické přehrady pro svůj charakter a strmost přiléhajících břehu vylučuje výkon práva myslivosti pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato otázka se vymyká výše vymezenému předmětu přezkumu v nyní projednávané věci. Pouze na okraj je proto možné poznamenat, že z předloženého spisového materiálu nevyplývá, že by tato vodní plocha, kterou je obecně třeba považovat za pozemek honební, byla (z důvodů bezpečnostních, vojenských nebo zájmu vlastníka) prohlášena rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti za pozemek nehonební podle ustanovení § 2 písm. e) zákona o myslivosti in fine v návaznosti na § 17 odst. 2 citovaného zákona. Současně je třeba poznamenat, že podle stěžovatele vede v předmětné honitbě k vodní ploše několik cest a tento má ve vlastnictví také několik člunů a lodí (viz jeho vyjádření k odvolání žalobce, založené ve správním spise na č. l. 21).

Lze tedy uzavřít, že přestože je napadený rozsudek krajského soudu ve svých důvodech zčásti nesprávný, výrok zcela odpovídá zákonu, neboť krajský soud shledal dva důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, přičemž jeden z těchto důvodů obstál a činí tak zrušující rozsudek krajského soudu v dostatečné míře odůvodněným.

Nejvyšší správní soud proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl, a to v souladu se svoji judikaturou, dle které za situace, kdy je zrušující rozsudek opřen o více důvodů a Nejvyšší správní soud shledá, že některý z nich ob stojí a jiný nikoliv, je třeba vážit míru opory výroku v odůvodnění a lze akceptovat, pokud

důvody ob stojí v podstatné, převažující, míře. V takové situaci Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaný pod č. 1865/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému v tomto řízení náklady nevznikly, neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a účastníku, který byl v řízení úspěšný, byla náhrada nákladů přiznána podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za jeden úkon ve výši 2100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, zvýšených o DPH v sazbě 20 % ve výši 480 Kč, celkem tedy 2880 Kč. Tato částka bude stěžovatelem uhrazena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu